

เพลงออกภาษา (หรือ เพลงสิบสองภาษา)

โดย สุจิตต์ วงษ์เทศ

บรรยายที่ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ครั้งที่ 1 วันอังคารที่ 8 มิถุนายน 2553 เวลา 10.00-12.00 น.

เพลงออกภาษา หมายถึง เพลงหลายเพลงตามต้องการที่มาร้อยเรียงเข้าด้วยกัน ล้วนเป็นเพลงที่ได้ทำนองลีลาจากสำเนียงภาษาต่างๆ ของบ้านเมืองโดยรอบดินแดนไทยสยาม และบ้านเมืองบางแห่งที่คุ้นเคยอยู่ห่างไกลก็ได้

บางที่เรียกทำนองสำเนียงเหล่านี้ว่าเพลงสิบสองภาษา หมายถึง เพลงสำเนียงนานาชาติภาษา (ประเทศ) ต่าง ๆ หลายเพลง ไม่จำเป็นต้องมีแค่สิบสองตายตัว จะมีน้อยกว่าหรือมากกว่าก็ได้ แต่ที่เรียกว่าสิบสองเพราะจำนวนสิบสองมีความเป็นมาศักดิ์สิทธิ์ เช่น ปี 12 นักษัตร

เพลงออกภาษา หรือ เพลงสิบสองภาษา ที่มีชื่อชาติพันธุ์นำหน้าชื่อเพลง เกือบทั้งหมดมีขึ้นราวหลัง พ.ศ. 2400 ในแผ่นดินรัชกาลที่ 4,5 มีขึ้นเพื่อแสดงความเป็นอื่นที่ต่อยกว่า แล้วอวดความเป็นไทยสยามที่เหนือกว่าแต่ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นความสัมพันธ์แบบเครือญาติของไทยสยามกับเพื่อนบ้านโดยรอบหรือที่คุ้นเคยตามชื่อชาติพันธุ์นำหน้าเพลงนั้นๆ เช่น แยกเงาะ, จีนขิมเล็ก, เขมรอมตูก, ฯลฯ

ความเป็นอื่นที่ต่อยกว่า กับความเป็นไทยสยามที่เหนือกว่า ไม่จำเป็นต้องมีจริงและเป็นจริงในโลกจริง เพราะส่วนที่เป็นสิ่งที่ไทยสยามจินตนาการขึ้นเองจากโลกลวงๆ

ชื่อเพลงขึ้นต้นด้วยชื่อชาติพันธุ์

ชื่อเพลงดนตรีไทยขึ้นต้นด้วยชื่อชาติพันธุ์ เริ่มนิยมอย่างแพร่หลายตั้งแต่ราวหลัง พ.ศ. 2400 หรือ ราวรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา เพื่อแสดงความเป็นอื่นที่ต่อยกว่า และอวดความเป็นสยามที่เหนือกว่า

แต่อีกด้านหนึ่งก็แสดงให้เห็นลักษณะความสัมพันธ์แบบเครือญาติของสยามกับเพื่อนบ้านโดยรอบที่ระบุชื่อชาติพันธุ์ เช่น เขมรพายเรือ, พม่าแทงกบ, มอญดูดาว, ลาวกระทบไม้, ญวนทอดแห, จีนขิมเล็ก, แยกต้อยหม้อ, ฯลฯ

ความเป็นอื่นที่ต่อยกว่า กับความเป็นสยามที่เหนือกว่า ไม่จำเป็นต้องมีจริงในโลก เช่น ฝรั่งเศสต่อยกว่าสยาม และสยามไม่เหนือกว่าฝรั่งเศส แต่ในโลกลวงๆของสยามแล้ว ความเป็นอื่นต้องต่อยกว่าทั้งนั้น ไม่ว่าในโลกจริงจะเป็นอย่างไร

มีตัวอย่างสำคัญอยู่ในโคลงภาพคนต่างภาษา ทำขึ้นสมัยรัชกาลที่ 3 อยู่ที่วัดพระเชตุพน (วัดโพธิ์ท่าเตียน) แต่งโคลงพรรณนาวัฒนธรรมคนต่างภาษาจำนวนหนึ่งที่มีในโลก แล้วคนชั้นนำยุคนั้นรู้จักดี แต่โคลงพรรณนาชาติภาษาต่างๆให้ดูต่ำต้อย, ตลกคะนอง, ถึงขั้นหยาบซ้าก็มี สอดคล้องกับการละเล่นเป็นที่นิยมของชาวสยามในยุคนั้น เช่น จำอวดสวดศฤง์ในงานศพ, เพลงออกภาษา หรือเพลงสิบสองภาษา, เป็นต้น

ชื่อเพลงยุคกรุงเก่าเอาชื่อเดิมของชาติพันธุ์นั้นๆเรียกอย่าง “ทับศัพท์” หรือยกคำของชาติพันธุ์นั้นตั้งชื่อเพลงแล้วเพี้ยนเสียงบ้างไม่เพี้ยนบ้างสืบต่อๆมา เช่น เนียรปาดิ, อรุ้ม, ปะดงพัน, สระบุหรง, กระจะนะ, ยิกินใหญ่, ยิกินหน้าศพ, บ้าระบูน, เนระคันโยค, มุล่ง, มุโน ฯลฯ

ที่เอาชื่อชาติพันธุ์มานำหน้าชื่อเพลงมีบ้าง แต่มีน้อย แล้วไม่แน่ใจว่าเป็นชื่อมีมาแต่ตั้งเดิมยุคกรุงเก่า หรือเพิ่งเรียกชื่อนี้ตอนคัดลอกยุคหลัง

เพลงออกภาษา (หรือ เพลงสิบสองภาษา)

จากเอกสารประกอบรายการเส้าประสาคนไทย โดย น.พ. พูนพิศ อมาตยกุล ของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมกับกรมศิลปากร จัดที่โรงละครแห่งชาติ เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2534, ครูสมชาย ทับพร กรมศิลปากร ตรวจสอบและเพิ่มเติมเมื่อวันอาทิตย์ที่ 23 พฤษภาคม 2553

ไทย

กราวนอก

พระไวย ได้ฤกษ์ ให้เลิกทัพ
หอกดาบ แหลนหลาว เกาทัณฑ์
กีก้อง กองหน้า กล้าศึก
หมายมุ่ง สัပ္ยุทธ ยุทธนา

รีพล โจนจับ อารุธมัน
ปิ่นสั้น หน้าไม้ อายยา
ห้าวฮึก ท้วทัง สามสิบห้า
กวัดแกว่ง ศาตรา คลาไคล

สร้อยกราวนอก

พวกเราเหวย
มาเถอะเหวย มาเถอะเหวยชาวไทย
มาเถอะเหวย มาเถอะเหวยชาวไทย

น้ำใจกล้า เข้าฝ่าประจัน
น้ำใจมั่น ไม่พรั่นใคร

สร้อยกราวแขกเงาะ

พวกเราเหวย วันนี้สนุกกว่า
เกรียวกราวฉาวฉ่า เฮฮาอยู่สนั่น
แต่งตัวเสร็จสรรพ จะไปจับมอญ
เพื่อนเราเหวย เพื่อนเอยเพื่อนอย่าช้า
เต็นรำลำพอง คะนองคณานึก

ยิ่งยวดกวัดขัน เกณฑ์คนเข้ากองทัพ
มัวมาปีปอน จับมอญได้มัดมา
เสียงเฮเสียงฮา เร็งร่าอยู่คะนอง
อาสาสู้ศึก หาญฮึกอยู่เกรียวกราว

เจี้ยว (1)

เส้แหลเมา ผู้เดียว ปันกวาง
 ไปซื้อจ้าง ก็เซียงแสน เซียงดาว
 สันทรายอย่าฮัก อย่าลาย บ่เทียมคนจน
 เส้แหลเมา ผู้เดียว ปันกวาง
 ไปซื้อจ้าง ก็เซียงแสน เซียงดาว
 สันทรายอย่าฮัก อย่าลาย บ่เทียมคนจน
 เส้แหลเมา ผู้เดียว ฮักน้อง
 นางน้องน้อย เจ้าก็คอย ลงงม
 สันทรายอย่าฮัก อย่าลาย บ่เทียมคนจน
 เส้แหลเมา ผู้เดียว บิ๊กทิก
 หางของน้อง เหมือนดังหาง นกยูง
 สันทรายอย่าฮัก อย่าลาย บ่เทียมคนจน

ไปซื้อจ้าง ได้ผู้เอก งาขาว
 เหย้ ๆ ชิมาเห้ย ชิมารักน้อง นางเนียม

ไปเซาะซื้อจ้าง ได้ผู้เฝือก งาขาว
 เหย้ ๆ ชิมาเห้ย ชิมารักน้อง นางเนียม

สาวปิดป้อง ตกน้ำ ก็บ่จม
 เหย้ ๆ ชิมาเห้ย ชิมารักน้อง นางเนียม

ข้ามน้ำลึก เลิกผ้าชิ้น สูงสูง
 เหย้ ๆ ชิมาเห้ย ชิมารักน้อง นางเนียม

เงี้ยว (2)

เงี้ยวลาย ส่านถั่วต้มเนื้อ ปี่บ่หย่อน
 เมียงนางน้องโลม ยาลำต้ม ดวยสุ ปี่เล่า แหน่น.....ลา.....
 ฮักกัน บ่ได้โลมลา โคนเงินใส่โถงปา หมูเฮามาจากเจียงใหม่.....ลา.....
 เส้เลเมา บ่าเดียว ปันกวาง
 เอาไปลากไม้ ก่อตีเจียงแสน ก่อเจียงดาว
 เส้เลเมา บ่าเดียว ป็อกซ็อก
 เล่นไปแถมน้อย ก่อเสี้ยถึงปิ่น ก่อตั้งลาน
 อะโลโละ สัมบ่าโอ จินน้ำพริก
 ไปตั้งปุ่น ก่อตีปะตุ้ ก่อตาแป
 อะโลโละ ไปเมืองโก ดวยปีเงี้ยว
 หนทางเส้นนี้ ก่อไปถนน ก่อเมืองพาน

ไปเซาะซื้อจ้าง ก่อได้ผู้เอกงาขาว
 เหย้ปีเห้ย ป่าสีปูเลย ป่าตเกริง ตุ่มเกริง
 ไปเล่นไฟป็อก ก่อเสี้ยตั้งลูก ก่อตั้งหลาน
 เนาะปีเนาะ จะชี้เฮื้อเหาะ ขึ้นบนอากาศ
 เหน็บดอกปักชิก ต่าเหลือก ต่าแหล
 งามนั๊กแก อะโหล่ โล้โล แม่ฮ้าง แม่หม้าย
 หนทางลดเลี้ยว ช้าน้อย จะเหลี้ยวถาม
 เฮยปีเฮย ตัวช้านี้เฮย

ลาว

ແວ່ລາວ

ແກ້ມໃໝ່ ๆ ແກ້ມເຈົ້າໃໝ່ ๆ

ຝັກໄຂເຮືອເຂົ້າ ຝັກຕໍາລິງເຮືອເດີຍ ເຖິງກ່າຍແມ່ເຍ້າວ ອຸ່ຍ່ອມລອມ.....

ໂອມພຸທ໌ໄທ ນະໂມເປັນຂ້າວ
 ນາຟິກາ ໄຄຣມາຕັ້ງແຕ່ງ
 ມັນເດີນໄປ ພົມດມື້ເທົ່າຕໍ່າ
 ມັນເດີນຈນ ເດີຍວັນເດີຍດິນ
 ຟິງແປລກ ຯ ມີຫລາຍພາສາ
 ພິງຈິງດັງ ແຕ່ວ່າມັນເດີນເປັນ
 ພິງຈິງດັງ ມີບ່ອນທອງດີ
 ອັນໃຫຍ່ ຯ ນ້ອຍ ຯ ກໍ່ມີ
 ເອົາໄປຫ້ອຍ ແຂວນໄວ້ແຈ່ຝາ

ຂ້ອຍຮູ້ເວົ້າ ພື້ນກາພຸຍ໌ປັດູຫາ
 ແມ່ນຄົນເຈັກ ຫຼືແມ່ນຄົນໄທ
 ຕະວັນຕໍ່າ ມັນກໍ່ບ່ອເສານອນ
 ມັນບ່ຢືນ ເດີນໄປແປລິກ ຯ
 ແຂ່ງແລຂາ ເຫລືຍວຫາບູ່່
 ຫຼືວ່າມີເອີ້ນ ກະດູກດິດຕ້ອ
 ເວລາມັນດີ ເປັນທຸ່ມເປັນໂມງ
 ອັນຮື ຍາວ ຯ ນ້ອຍ ຯ
 ຕິງເວລາ ມັນກໍ່ຕີມື່ງມອງ.....

ສຸຣິຈໍາປາ ຈລອງສຸຣິທຸຫາ ເທົ່ານັ້ນແລ້ວ.....

ໂອລະຫນອ ໂອລະຫນາ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ກລອນໂຕ້ະລ່ງຕງ (ໂຕ້ະລ່ງຕງ ລ່ງໂຕ້ະ ລ່ງຕງ)

ລງໄປທ່ງ ເກັບຫອຍເກັບປູ
 ຝ້າເມີຍ ໄດ້ກັນໃໝ່ ຯ
 ຝນຕກ ລງມາພຸຣໍາ ຯ
 ໃນຕໍ່າ ມັນກໍ່ມີດັດຕິດຕ້ອ
 ຝ້າຍເມີຍ ນັ້ນກໍ່ສງສັຍ
 ຝ້າຍຝ້າ ຈິງບອກອອກໄປ
 ຝ້າຍເມີຍ ຈິງຕາມອອກໄປ
 ຝ້າຍຝ້າ ຈິງຕອບອອກໄປ
 ຈະເລີຍດູ ມັນໃຫ້ດິບດີ
 ເມີຍວ່າ ຕໍ່າຍັງນັ້ນກໍ່ຕາມໃຈ
 ໃນໂປຣງ ມັນກໍ່ມີດັດຕິດຕ້ອ

ເກັບມາໄດ້ ພາຍມາຫລັງໂກ່ງ
 ແລ້ວພາກັນໄປ ເຖິງວ່າຂາວງ
 ເລຍຫລອບເຂົ້າຕໍ່າ ໄປອຸ່ຍ່ໃນໂປຣງ
 ເຈົ້າຝ້າເອີ້ມມື້ ໄປຈັບຂອບກະໂປຣງ
 ມາຈັບຫໍ່າໄມ ນະຂອບກະໂປຣງ
 ພິ່ຈະພາສາຍໃຈ ໄປຈັບນກັງໂຕຣງ
 ຈະຈັບໄປຫໍ່າໄມ ນະໂອ້ນກັງໂຕຣງ
 ພິ່ຈະຈັບມັນໄປ ເລີຍໄວ້ໃນກຣງ
 ມັນທັນດິງປີ ຈະໃຫ້ອ້ວນທ້ອງໂປງ
 ນ້ອງກໍ່ອ້າກຈະໄດ້ ລູກນກັງໂຕຣງ
 ຝ້າເມີຍຮ່ວມມື້ ກັນຈັບນກັງໂຕຣງ

(ສຸຣຸຸຸຸຸຸ ອ.ອຸທັຍ ຈ.ພຣະນຣສຸຣຸຸຸຸຸຸຸຸ)

เขมร

เขมรอมตูก

มาจะกล่าวบทไป
ชื่อท้าว ปทุมรุ่งเรือง
ได้รับสารทรง ขององค์แม่วัลลา
คิดแล้วแต่งองค์
ออกพระโรงรูจี
ตระเตรียมโยธา
ฤกษ์งามยามจันทร์
ท่านท้าวอมตูก
ลาล็อก กราวเครง
ละเสียงตีมุก
ดักเหนียง เต้านา

เขมรใหม่ เป็นเจ้าเมือง
ได้ครองเมือง กัมพูชา
ให้ไปช่วยยุทธนา กับไพร่
โสจรสงคราม
เรียกหาเสนี เข้ามาปล้น
อย่าซ้ำขมมีขมัน
ให้ยกพลชั้นธ ธิปไตย
สนุกจังแล
ดักสะเนียง เตาลา
พระเปรยชะวา
หมักหะเกริง ตีกรอง

เขมรกล่อมลูก ขึ้นเคียว

เตยเยย เตยเหยย เตยเยย
เออวา ก่อแรง มะเหม้น

ตะตึงเตย เท้งเต้ง
เออวา ก่อแรง มะเหม้น

เขมรเร็ว

มาจะกล่าว ถึงขุนมาร ชาญตักดา
ว่าเหยย บ้องตัน มันทำโอหัง
ตรัสเรียกผีพราย นายเอี้ยถ่ายเท
ผีพราย ได้ฟัง ทั้งผีป่า
ว่าเหยย ชาวเรา ได้ฟังท้าวสั่ง
ตรัสเรียกผีพราย นายเอี้ย ชะโหมด

ท้าวพิโรธ โกรธา ดั่งไฟกลับ
ค้างส่วย หลายครั้ง แล้วทำหน้าที่เหย
ทวงส่วย ว่าแห้ว ที่อ้ายบ้องตัน
วังวุ่น ไปมา ชนกันดั่งแฉะ
รีบมา พร้อมพรั่ง เดินก้าวเหยาะเหยะ
จักกระโดด โลดเตาะ ม้าฮ่อไปแฮะ

ตะลุงบ้องตัน

จำกูจะไป ให้มันถึงเรือน
ฝ่ายว่าบ้องตัน มันฝันแลเห็น
ลึบสองบ้องตัน เสรีจฝันตื่นนอน
ถือหอกกำยำ ต้มยาสวมวา
เสียงนกร้องบอก หัวถลอกเสื่อชบ
เสียงนกร้องบอก กุสังเกตมาหลาย
ถ้ามันโสกเข้ามา อย่าซ้ำอียาย
กูจะแทงด้วยหอก ให้มันถลอกหัว

จะไปเตือน บ้องตัน ที่มันทำเฉยเหะ
กระโดดโลดเต้น เอามือตีแปะ
พาเมียรีบจร เขาตงพงป่า
เข้าตงพงป่า เทียวหาเนื้อทราย
บ้องตันแลพบ ร้องเรียกอียาย
คงจะปะเสื่อร้าย ยายเร่งระวังตัว
จงยึดบันท้าย เอาไว้อย่างกลัว
จะได้เอาตัว ไปถวายเจ้านาย

ช้า

(ปรีอกช้าปรีอก ช้าปรีอก ต้นมะปรีอก ๆ ๆ)

มาจะกล่าว ถึงเจ้าเมืองช้า (เข้าหน้าแฮ)
 เมื่อได้ฟังทูล จากพวกเสนา (เข้าหน้าแฮ)
 มันมาไลยิง ผุงสัตว์ในป่า (เข้าหน้าแฮ)
 เมื่อท้าวได้ฟัง ให้แสนโกรธา (เข้าหน้าแฮ)
 สัตว์ในป่า ของกูเลี้ยงไว้ (เข้าหน้าแฮ)
 จะต้องยกพล จรดลออกไป (เข้าหน้าแฮ)
 ตรัสสั่งเสนี ให้เตรียมโยธา (เข้าหน้าแฮ)
 พอท้าวสั่งเสร็จ จัดแจงกายา (เข้าหน้าแฮ)
 แล้วให้กองหลัง โบกธงสัญญา (เข้าหน้าแฮ)
 พวกพลโยธา ต่างให้ฮาลั่น
 กวัดแกว่งอาวุธ ยี่อยุดยิงฟัน
 บ้างโลดบ้างโผน บ้างโจนทะยาน
 เงือมิดเงือพรว้า ทำท่าตีรัน

ครอบครองพารา อยู่ที่เมืองปี่ลือก
 ว่ามีคนมา จากเมืองบางกอก
 มอดม้วยมรณา ไปตั้งหลายครอก
 กระที่บบาทา เสียงดังก๊อกก๊อก
 ช่างไม่เกรงใจ ไอ้พวกก๊กก๊อก
 กูจับตัวได้ กูไม่ไว้มันหรือ
 เร็ว ๆ อย่าช้า แฮ้ยไอ้ป่าไอ้ปอก
 ถือหอกด้ามงา ชีมี้าสีหมอก
 พอได้เวลา ให้ยกทัพออก
 ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วทำตาหลอก
 รวดเร็วหุนหัน ชยั้นชยอก
 บ้างคืบบ้างคลาน นำชยั้นชยอก
 ท่าแทางท่าฟัน พัลวัลกลับกลอก

(ครูพ้อย อ.อุทัย จ.พระนครศรีอยุธยา)

มอญ

พญาคำพอง

ครั้นว่า ดาวประกาย พรึกขึ้น
ปีเปี้ยวกาวเอย ม้องเหมียงบาย ๆ
ให้รีบยก พหล พลโยธา
สุ่มเสียง เฮียมปรีาด ลัดใบ ลัดตะโก ฮามละ

กองทัพ โห่ครื้น สนั่นป่า
กาวละ ยะตอเขี้ยะละ ยาละเตยเฮย
ออกจากค่าย ชายป่า พนาลัย
เล่า...อุยยาย ฉันทจะอาชัย ให้ตักกะปรอนเฮย

พม่า

พม่าก่งแค

มาจะกล่าวบทไป
ครองเมืองพุกาม งามสง่า

เมื่อได้รับสารา
ให้ไปช่วย ต่อตี

พรั่งพร้อม พลนิกาย
พอได้ฤกษ์งาม ตามเวลา

(สร้อย) มาลี มาลา มาตุฉา ก่งแค เทิงบองชิมองโชะ เอาว่า ชางัน ยาเล---เล่า---เลเล---เลเหล่

ถึงลือบอโต เป็นเจ้าพม่า
พวกพลโยธา ก็มากมี
(สร้อย)

ของแม่วัลลา แสนยินดี
กับพวกไพร่ แสนศักดา
(สร้อย)

ทั้งขวาทังซ้าย มากหน้า
ให้ยกโยธา ดำเนินจร
(สร้อย)

ฉวน

ฉวนกวางคู่

แอนเอ๋ย มาแอนเทื่องอา มาอีฮี้หี
 ตะมะแอนเทื่องแอน แอนเทื่องแอน อีฮ้อ อีฮ้อ เปี้ยกหว่อ
 มาเก่าเปี้ยกเอย จี้จี้ กงจ้ำ กงซ่า กงดู่ย
 ซ่าซ่าก้ง ซ่าซ่าดู่ย

รักน้อง ที่ปองมานาน
 ตัวพี่ ก้มหน้าเขียนสาร
 รักน้อง พี่ปองมานาน
 เห็นเจ้า แก้วฟ้าอาบน้ำ
 รักพี่ จะให้น้องรักเสีย
 จะต้อง ไปเป็นเมียร้อย
 ได้เสีย เป็นเมียพี่เสร็จ
 พุกหมอน พี่จะหาไว้เสร็จ

ไม่รู้จะวาน ใครเขาเป็นสื่อ
 ไปจนชาวบ้าน เขารำเขาสื่อ
 ตั้งแต่เยาว์มาลัย เจ้าผูกตะปิ้ง
 ตัวก็ดำ ไปเหมือนตัวปลิง
 ถ้าพี่มีเมีย น้องจะรักยาก
 จะกินด้อย จะพลอยลำบาก
 จะซื้อแหวนเพชร มาให้น้องใส่
 เอาไว้นอนดูเพชร กันให้สบายใจ

(ครูพ้อย อ.อุทัย จ.พระนครศรีอยุธยา)

จิน

จินชิมเล็ก

โยธา ฮาเฮ บ้างเสสรวล
 ร้องเป็น ลำน่า ทำนองใน
 ขึ้นไปนั่ง บนกำแพง แกล้งตีชิม
 ไพรี มิได้แจ้ง แห่งยุบล

ขับครวญ ตามภาษา อัจฉาคัย
 เรื่องขงเบ้ง เมื่อใช้ อุบายกล
 พยัคฆ์ให้ข้าศึก นึกจน
 ให้เลิกทัพ กลับพล รีบหนีไป

จินปังหลัง

ขงเบ้ง หมอผี รู้ที่ทัพ
 เปิดประตู เมืองไว้ รอไพร่
 สุมาอี้ อัดอั้น ให้ตันจิต
 แลไม่เห็น ผู้คน จนปัญญา

ออกต้อนรับ ข้าศึก ไม่นึกหนี
 ทำที่ ตัดพิน กินน้ำชา
 ตลิ่งคิด สงสัย ให้กังขา
 เห็นแต่บ้า ใบบุบาทว์ ประหลาดใจ

จินไฉยอ

สามสุมา กล้าศึก นึกจน
 เคยเสียทัพ ยับแทบ ตัวตาย
 เจ้ไฉยอ ฮอฟาน ฮ้อจง
 เอี้ยวหลี่ มาเพียว อ่ายยอ

คร้ามในกล ขงเบ้ง เก่งใจหาย
 สุมาอี้ นึกหน้าย ฉงนความ
 ตั้งฮ้อฮอ ตั้งฮ้อ ม้วยเซียง
 อายุนม แต่อ้ว น้มพั้น อ่ายยอ

ให้ม้าใช้ ไต่สวน กระบวนศึก
 ว่ามี สองคน ในกลความ
 หนูตั้งกอ ฮ้ออินไฟ
 เอี้ยวหลี่ มาเพียว อ่ายยอ

ตื่นลึก กลใด เทียวไต่ตาม
 สุมาอี้ นึกขาม ร้องอ้ายโย
 จินเจี้ยวอา ม้าใช้อ่ายยอ
 อายุลิว ผิวหนู น้มพั้น อ่ายยอ

ให้เลิกทัพ กลับพล พลลิมหมื่น
 เข้าเฝ้า เจ้าโจผี บุรีโต
 ฮ้อฮ้อฮวง ฮ้อฮัน ฮ้อแฮ
 เอี้ยวหลี่ มาเพียว อ่ายยอ

คืน ถอยหลัง ยังฮู้ได้
 ร้องอ้ายโย เสียทัพ กลับมา
 ตั้งฮ้อฮอ ตั้งฮ้อ ม้วยเซียง
 อายุลิว ผิววัน น้มพั้น อ่ายยอ

แขก

แขก

หลาลาล้า ลาลาล้า หลาลาล้า หล่าฮุ่มไบเซ
มินตอระกัน ตะป็นตะรียา มินตอระกัน ตะป็นตะรียา
ลา...ไฮ้มักกะตา ยานาเฮ

หลาลาล้า หลาลาล้า หลาลาล้า หล่าฮุ่มไบเซ
มินตอระกัน ตะป็นตะรียา มินตอระกัน ตะป็นตะรียา
ลา.....ไฮ้มักกะโท ยานี

(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)
หลบหน้า มาตั้งหลายปี
(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)
ไปนั่งถ่ายทุกซ์ ที่ริมคู
(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)
อาศัยอยู่ที่กอลำเจียก
(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)
นางแพะ มันก็ชอบใจ
(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)
ตั้งใจว่าจะไปเมืองเพชร
(ฉับแกระ ฉับแกระ ฉับแกระ)

แม่ปลาตะเพียน ช่างเวียนช่างแฉะ
มาเจอเจ้าหนี่ เลยนั่งหัวเราะแหยะแหยะ
กินแกงฟักทอง มันปวดท้องจริงแสะ
ก้มลงไปดู เห็นงูกะแบะกะแบะ
โผล่ออกมาครึ่งตัว มันส่ายหัวเงาะเงะ
ตัวยาวแค่เกียก หัวเปี้ยกเปี้ยกแฉะแฉะ
เดินไปชายป่า ไปพบตาสาขี้แพะ
มันพูดไม่ได้ ได้แต่ร้องแบ๊ะแบ๊ะ
กลุ่มอกกลุ่มใจ จะไปทางไหนดีแสะ
จะไปเยี่ยมหน้าเตีจ เขาว่าแกมีเพชรเอาไว้แยะ

(ครูพ้อย อ.อุทัย จ.พระนครศรีอยุธยา)

ฝรั่ง

มาร์ชทรูยอเยียร์

กล่าวถึง เจ้ากระวิน ผู้เรื่องเดช
ได้ทราบสาร ของวัลลา ยอดยาใจ
พิศพักตรา นาสา วิไลล้ำ
อยากจะเห็น ทรามสงวน นวลอนงค์

ครองอยู่ในเทศ สเทศ พาราใหญ่
ที่นางส่ง มาให้ กับรูปทรง
ให้กลุ่มกล้า เคลิ้มคลุ้ม จนลุ่มหลง
สั่งให้ยก จัตุรงค์ ดำเนินจร

ยี่แแฮม

ยี่แแฮม ดิสไฟร์ ชัมชัม ดิสกรัม
ชัมวะรี ดิสปริน เดอออรีไฟร์
ดิสปริน.....ออรีไฟร์

แอนด์เดช ดิสไฟร์ มูเลฮูม
ยอแรม ยอแรม แซมวะรีรี่.....

ประเทศ

ดูริยศัพท์ ลังคีต ประณีตศิลป์
จำเรียงถ้อย ร้อยรส สุนคนธา
บรรเลงรำ บำเรอ เสนอสนอง
จงทุกท่าน คลายร้อน ผ่อนอารมณ์

กล่อมชีวิต เพื่อชีวิต สุตพรรษา
มากล่อมกรรม วรรณมา ทิพย์อารมณ์
เพื่อพี่น้อง หญิงชาย ได้สุขสม
เพลินนิยาม เพลงไทย ชื่นใจเทอด